

LBRIS

We know
books

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Universul Academic

Nicio parte din acest volum și nicio componentă grafică
nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin
niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare,
înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației,
fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de **Editura Universul Academic**

Copyright © 2021

Ilustrație foto copertă: © Brian Wellman

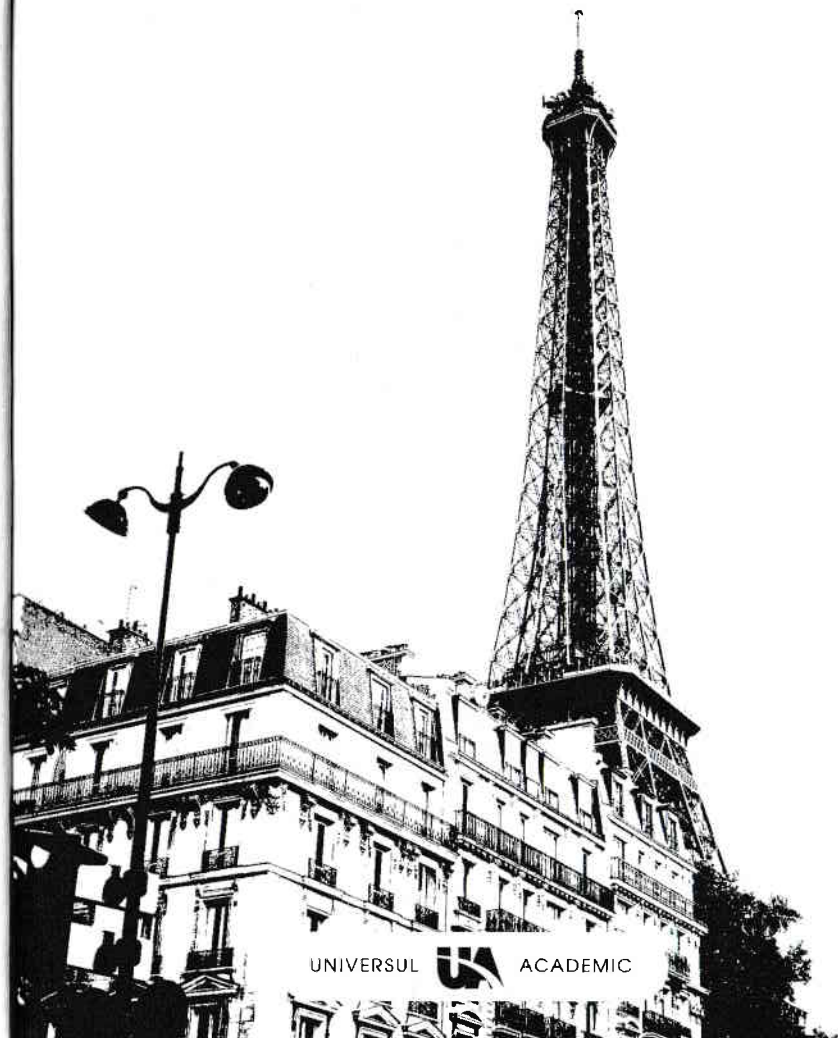
Graphic design copertă: Carmen Lucaci

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VRABIE, CĂTĂLIN

Pierdut în Islanda & Franța - Jurnal de călătorie /
Cătălin Vrabie. - București: Universul Academic, 2021
ISBN 978-606-9062-64-7
821.135.1

CĂTĂLIN VRABIE

pierdut în islanda & franța

UNIVERSUL ACADEMIC

toate acestea sunt, desigur, lucruri de mare preț. Nu e, însă, mai puțin adevărat că se găsesc și multe cuvinte ce critică oamenii de soiul meu care pleacă lăsând totul în urmă – mai ales în vremuri de criză. Fără îndoială că mie-mi lipsesc câteva doage!!

Al vostru, Cătălin Vrabie
București, 29 aprilie 2021, ora 22:20

Cuprins

Notă de început	7
Încotro?!	9
<i>Auschwitz-Birkenau</i>	18
Harta traseului parcurs în Islanda	31
<i>La drum pe Tărâmul gheturilor</i>	33
Robert James Fischer – iulie 1972	99
Despre Islanda și puțin despre islandezi	104
Harta traseului parcurs în Franța	117
Ce dulce-i revederea	119
<i>On y va!</i>	137
<i>D-Day beaches</i>	145
Ziua-Z – Ziua debarcării	146
Între „atunci” și „acum”	157
<i>Mont St-Michel</i>	161
<i>Alignements de Carnac</i>	187
<i>Château de Josselin</i>	191
A fost odată... pe Valea Loirei	195
<i>Forteresse royale de Chinon</i>	196
<i>Château de Langeais</i>	202
<i>Château de Villandry</i>	205
<i>Château d'Azay-le-Rideau</i>	208
<i>La Cité Royale de Loches</i>	212

toate acestea sunt, desigur, lucruri de mare preț. Nu e, însă, mai puțin adevărat că se găsesc și multe cuvinte ce critică oamenii de soiul meu care pleacă lăsând totul în urmă – mai ales în vremuri de criză. Fără îndoială că mie-mi lipsesc câteva doage!!

Al vostru, Cătălin Vrabie
București, 29 aprilie 2021, ora 22:20

Cuprins

Notă de început	7
Încotro?!	9
<i>Auschwitz-Birkenau</i>	18
Harta traseului parcurs în Islanda	31
<i>La drum pe Tărâmul ghețurilor</i>	33
Robert James Fischer – iulie 1972	99
Despre Islanda și puțin despre islandezi	104
Harta traseului parcurs în Franța	117
Ce dulce-i revederea	119
<i>On y va!</i>	137
<i>D-Day beaches</i>	145
Ziua-Z – Ziua debarcării	146
Între „atunci” și „acum”	157
<i>Mont St-Michel</i>	161
<i>Alignements de Carnac</i>	187
<i>Château de Josselin</i>	191
A fost odată... pe Valea Loirei	195
<i>Forteresse royale de Chinon</i>	196
<i>Château de Langeais</i>	202
<i>Château de Villandry</i>	205
<i>Château d'Azay-le-Rideau</i>	208
<i>La Cité Royale de Loches</i>	212

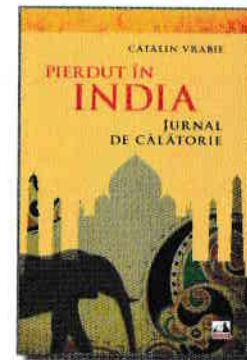
<i>Château de Montrésor</i>	214
<i>Château de Chenonceau</i>	218
Castelul doamnelor sau... doamnele castelului <i>Chenonceau</i>	223
<i>Château Royal d'Amboise</i>	232
<i>Château Royal de Blois</i>	236
<i>Château de Cheverny</i>	240
<i>Château de Chambord</i>	246
<i>Châteaux de la Loire</i>	249
<i>In vino veritas</i>	253
<i>Minunée!</i>	263
Ziua lui Peter Pan	297
<i>Hit the road</i>	301
Despre Franța – ce nu a putut fi surprins în text	303
Notă de final	315

De același autor:

Pierdut în India

Cătălin Vrabie, un alt fel de Phileas Fogg, s-a „pierdut” în India o lună de zile și acum ne invită să ne „pierdem” și noi în retrăirea clipă de clipă, ceas de ceas, zi de zi a periplului său prin zone fascinante, descoperindu-le, cum îmi place să spun, „farmecul discret”. Vei trăi sau retrăi – ca mine – momente unice care ți se vor întipări în minte și suflet, ce vor stârni dorința de a „te pierde” măcar o dată în India.

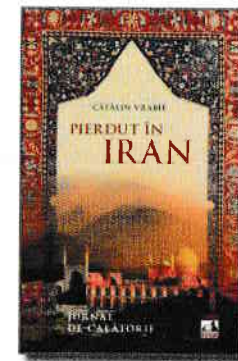
Cristian HRISTEA

Pierdut în Iran

„Pierdut în Iran” este o carte “must have”. Luați cartea, vă așezați comod într-un fotoliu, cu o cană de ceai (dacă nu aveți șofran, puteți folosi scorțișoară), o muzică în surdină (dacă nu aveți orientală, poate fi concert de vioară sau de chitară clasică) și vă începeți călătoria în Iran alături de o gazdă sensibilă și minunată care a reușit să „prindă” în câteva săptămâni cam tot ce ar trebui să știm fiecare despre Iran (Persia).

Alexandra GOTEA

 /Pierdutprinlume

În pofida pandemiei generate de infecția cu Coronavirus (COVID-19), pe 21 aprilie îmi achiziționasem bilete pentru America de Sud; urma să aterizez, la sfârșit de iulie, în *Bogota*, Columbia și de acolo să-mi încep călătoria spre *Lima*, Peru, de unde aveam zborul de întoarcere. Intenția era să parcurg distanța dintre aceste două puncte prin intermediul mijloacelor de transport locale, amestecându-mă, atât cât ar fi fost posibil, cu localnicii. Totodată urma să traversez și Ecuador-ul unde mi-ar fi plăcut să vizitez arhipelagul *Galapagos*. N-a fost să fie... mi-a fost anulat zborul și astfel a trebuit să renunț la planul A și, regroupând, să mă gândesc la un plan B.

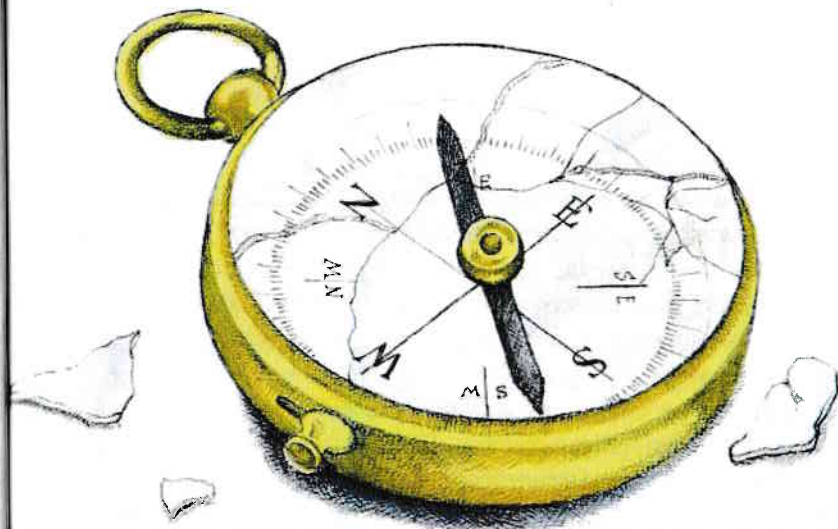
Este a doua oară când, din motive obiective, renunț la o călătorie în Peru. Prima dată s-a întâmplat în 2008 când, împreună cu o echipă de alpiniști români, trebuia să plec spre atingerea vârfurilor *Huascarán* (6768 m) și *Alpamayo* (5947 m) – acesta din urmă fiind considerat cel mai frumos munte din lume. Nici atunci nu a fost să fie!! Nu-i nimic, data viitoare.

Am ales, dacă nu Ecuador, atunci Polul Nord... sau cât mai aproape de el posibil – insulele *Svalbard*, urmând ca de aici să cobor spre Norvegia și să vizitez întreaga peninsulă Scandinavă. A venit valul al II-lea al temutului virus și, odată cu el, restricții noi aduse

temerarilor – din nou regroupare și, renunțând și la biletele spre *Svalbard*, m-am încumetat să sper la Islanda și Franța (la momentul la care scriu aceste rânduri niciuna din aceste două țări nu impun restricții majore de călătorie românilor). Rămâne deci să ajung în locuri pe care mi-aș fi dorit să le văd, dar unde nu aș fi ales să merg dacă nu eram presat de factori precum cei ce țin de actualul context.

O altă opțiune viabilă era Turcia, doar că aici am mai fost de multe ori și, în plus, îmi doresc foarte mult să vizitez Islanda – care totuși nu e la fel de la îndemână ca Turcia. Franța, pe de altă parte, țară pe care am vizitat-o de asemenea de câteva ori, oferă la rândul ei enorm de multe destinații de călătorie așa că, fără niciun comentariu în plus, am ales ca anul acesta să mă pierd în Islanda și, dacă nu se schimbă nimic până atunci, Franța. Sper să mă bucur (și să vă bucur) cu un traseu frumos și plin de inedit.

București, 21 iulie 2020, ora 04:57

Mi s-a „virusat” busola

Încotro?!

Ziua 1.

Vineri, 24 Iulie, 2020

Nu ajungi ușor în Islanda – mai ales acum, cu pandemia de care pare că toată lumea se teme. Cele mai multe țări europene au impus restricții la intrare românilor pe motiv că numărul de îmbolnăviri cu Coronavirus este foarte mare raportat la populație. Cum nu-mi doresc să stau în carantină două săptămâni prin Italia, Marea Britanie sau mai știu eu pe unde, am ales să ajung în *Reykjavík* via Varșovia.

Biletul de avion l-am achiziționat recent tocmai pentru a evita o nouă schimbare de planuri. Dacă în anii trecuți „pierdut” însemna o călătorie fără niciun traseu dinainte stabilit, acum înseamnă o încercare de a mă strecura printre restricții și carantine, ajustându-mi *non-stop* busola. Sper să reușesc!

11:14

- *Tati, vreau să pleci pentru tine, știu că asta-ți dorești, dar nu vreau să pleci pentru mine*, îmi zice Simona cu ochii plini de lacrimi și vocea tremurândă de la plâns.
- *Ți-ai luat masca, da?* Întreabă retoric Mădălina care încearcă să se țină tare pentru a o încuraja pe fiica noastră.

Foarte greu de depășit acest pas. Pandemia a strâns foarte mult legătura – oricum foarte strânsă, dintre mine și Simona pentru că am petrecut tot timpul acesta numai împreună – eu la cursuri *online*, ea cu orele de la școală; Mădălina, medic fiind, abia de apuca să se odihnească acasă. Am vrut, dacă tot s-a ivit oportunitatea, să petrecem cu toții această vacanță sub un titlu „Pierduți în Europa”, dar soția mea a zis că e încă prea riscant cu un copil de zece ani, și nu atât din cauza virusului, cât a riscului de a rămâne izolați sau în carantină prin cine știe ce țară. Am acceptat argumentul, nu fără a încerca să-l demolez, însă e greu de luptat cu o mamă care-și protejează puiul. Așa că, iată-mă din nou singur, pierdut prin lume.

Încep cu Polonia, unde vreau să merg la *Auschwitz*. Am mai fost, dar de data aceasta vreau să notez experiența. În plus, mi-am propus să dorm cât mai mult în cort și, pentru că am tot auzit legende cu *Auschwitz*-ul noaptea, vreau să petrec o noapte, singur, cu cortul, în imediata lui apropiere.

12:42

În aeroport sunt mulți oameni care se miră de cât de mulți oameni sunt în aeroport.

~ 11 ~

Jurnal de călătorie

Cu *check-in*-ul făcut nu-mi rămâne decât să aștept... așa cum au trecut cinci luni de la ultima călătorie în afara granițelor, încă trei ore n-or fi așa greu de suportat.

Companiile *low-cost* au așa politici aspre cu bagajele (afișând sloganuri necruțătoare precum *if it fits – it flies*¹) de trebuie să-ți adaptezi mereu strategia astfel încât să te strecorei printre reguli fără a le încălca totuși. Cum eu am plecat de acasă cu tot calabalăcul (cort, sac de dormit, saltea autogonflabilă, câteva haine și nelipsitele batoane proteice) acum trebuie să văd ce și cum iau pe mine astfel încât să ajung cu toate acestea la destinație fără să plătesc nimic suplimentar.

15:40

N-a fost chiar dificilă imbarcarea. De fapt deloc... m-am îmbrăcat cu majoritatea hainelor – nu vă închipuiți prea multe totuși: patru tricouri cu mâneca lungă și o geacă a căror buzunare le-am umplut cu de toate, lăsând astfel rucsacul plin doar cu ce nu putea fi transportat asupra mea. Nici nu s-au sinchisit băieții de la poartă să mă întrebe dacă rucsăcelul (acum așa arăta) din spatele meu *fits the sizer*.

D'acum, cu toate pânzele sus spre... unde-o fi să fie!!

15:56

Într-adevăr puțini călători în avion. Cele mai multe scaune sunt libere – estimez că doar o treime din ele sunt ocupate. Unele rânduri sunt complet goale, pe al meu doar eu stau... e foarte bine, n-am ce zice, dar totodată cam neobișnuit.

¹ Dacă se potrivește – zboară. Este vorba de un dispozitiv (*sizer*) care oferă călătorilor posibilitatea să-și măsoare, înainte de a urca la bord, dimensiunea bagajului – dacă acesta este mai mare decât spațiul pus la dispoziție de compania de zbor, trebuie înregistrat ca bagaj de cală, ceea ce impune o plată suplimentară.

Am ales să zbor spre Islanda via Polonia pentru că asta era singura țară unde românii nu au interdicție la intrare și de unde există zbor direct spre *Reykjavík*; se mai putea din Milano, dar trebuia să schimb aeroportul și am preferat astfel Varșovia. În rest: Budapesta, Viena, Londra etc. (destinații unde puteam ajunge și de unde aș fi putut zbura mai departe cu companii *low-cost*), impuneau românilor carantină timp de două săptămâni.

E destul de dificil să-ți faci planuri în condițiile în care situația este atât de volatilă. Nimic nu pare să funcționeze în parametri. Până și biletele le-am achiziționat miercuri în condițiile în care azi, vineri, am zborul. Am amânat și amânat la maxim sperând să nu mă mai surprindă schimbările de ultim moment. Acum, a treia oară – că doar e planul C, va merge totul ca-n povești!!

16:17 (ora Poloniei – de acum așa voi nota)
Ora României – 17:17

Chiar dacă am fost puțini în aeronavă, la debarcare, în Varșovia, ne așteaptă două autobuze... distanțarea socială e luată mai în serios aici, decât în București.

Să vedem acum dacă reușesc să-mi găsesc astăzi drum spre *Auschwitz*. Nu mă grăbesc, pot și mâine, dar de ce aș pierde timpul?!

16:38

Deja trebuie să-mi repun în funcțiune abilitățile de comunicare pentru a fi eficient. Polonia e foarte dezvoltată din punct de vedere al infrastructurii de transport, iar *Google maps* ridică asta cu un nivel mai sus... dar tot mai ușor se descurcă

localnicii. Ei știu de unde să iei bilet, care-i cel mai ieftin și alte detalii care, neștiute, pot duce la un consum serios de resurse. Așa că, întrebând pe cineva de pe peron, am ajuns acum să fiu într-un tren spre gara Varșovia Vest de unde sper să prind în seara asta ceva (tren sau autocar) spre Cracovia și de acolo *Oświęcim* – așa se numește orașul din apropierea fostului lagăr de concentrare nazist.

18:26

La miezul nopții ajung în Cracovia; rămâne așadar pentru mâine dimineață devreme să plec spre *Auschwitz*. Cum nu sunt presat de timp, nu mă plâng. Am mâine toată ziua să vizitez din nou situl și apoi toată noaptea să-l ascult, așa cum unele legende vorbesc despre el¹.

19:51

Încă de mic trenurile îmi induceau o stare hipnotică ce mă făcea să mă gândesc la departe, la locuri nedescoperite încă de ochii mei de copil. Acum s-a păstrat sentimentul, doar că este însoțit și de nostalgie. Îmi place să merg cu trenul sau autocarul, spre destinații noi – nu e cazul acum, dar nu contează asta. Și timpul parcă trece altfel; mai repede sau mai încet în funcție de punctul terminus sau de locul din care plec. Călătoriile au ceva al lor ce nu-mi mai poate oferi nicio altă activitate cu durată medie sau lungă în care m-aș putea angaja acum. Înainte era alpinismul... a rămas undeva acolo, la fel de important ca pe vremuri, însă călătoriile l-au devansat. Numai așa ai posibilitatea să descoperi lumi noi descoperindu-te și pe tine totodată. Sfântul Augustine spunea că „Lumea întreagă e o carte iar cei care nu călătoresc citesc doar o singură pagină”.

¹ Legende de spus că pe timp de noapte se aud țipetele deținuților și lătratul câinilor de pază. Aceste legende sunt adesea întreținute și de mărturiile unor localnici – de curând, 27 ianuarie 2020, *Reuters* a publicat un articol în care sunt relatate astfel de experiențe.

Nu e păcat oare să limităm întreaga lume doar la bula cunoscută de noi?!

Stau și privesc cum intră și ies trenurile din gară. Citesc pe afișaj destinația și încerc să-mi dau seama dacă am auzit vreodată de ea și în ce context: *Gdańsk* – unde merg anual la o conferință organizată de universitatea de acolo, *Łódź* – de aici am avut studenți veniți prin programul Erasmus, *Wrocław* – de care am auzit de la cel care m-a ajutat să ajung până aici că e unul dintre cele mai faine orașe din țară, *Poznań* – de asemenea un oraș despre care am auzit că ar fi minunat, și tot așa. Cele mai multe însă îmi sunt necunoscute. Poate odată voi dedica o călătorie doar Poloniei, călătorie în care să-i descopăr castelele și în care să merg pe urmele voievodului Sobieski din nuvela lui Negruzzi.

20:42

La drum spre mai departe... în speță, Cracovia. Prea puțin timp stau acolo pentru a mă bucura de frumusețea orașului, dar am mai fost de două ori, deci sunt împăcat cu ideea.

Ziua 2.

Sâmbătă, 25 Iulie, 2020

00:42

În sfârșit într-un pat. Cele douăzeci de minute de la gară la hostelul pe care l-am ales din mers, mi-au afișat un oraș fără turiști. Pășeam încet, cu sfială, fără să-mi pot reprima sentimentul intrusului. Cracovia, așa cum o știam eu, vineri seara, era o metropolă plină de viață... acum însă, din pricina virusului, nu e mai nimeni pe străzi. Nu cred că m-am întâlnit cu zece persoane pe drum, și am trecut aproape prin inima centrului vechi. Pe de o parte mă bucur, nu sunt un iubitor al

~ 15 ~

Jurnal de călătorie

aglomerației – mi-a ajuns anul trecut în China cât pentru încă zece călătorii¹, dar pe de altă parte îmi pare rău. Totodată asta-mi promite și o călătorie mai eficientă, deci... trebuie să văd partea frumoasă a jumătății goale a paharului!!

Acum însă merit să mă odihnesc puțin pentru că mâine dimineată devreme vreau să o iau din loc spre muzeul *Auschwitz*.

05:31

*Ready to go*². Oi fi sau nu matinal, dar cert e că numai pașii mei sparg liniștea dimineții și, probabil, somnul celor din hostel. Dar, asta e.. eu am țintele mele de atins.

06:20

Cine se trezește de dimineată departe ajunge. Sunt deja în tren spre *Auschwitz* – sună teribil de nepotrivită nerăbdarea mea de a ajunge acolo având în vedere ce însemna, acum șapte, opt decenii, un astfel de drum; dar, în esență, exact asta fac acum: am prins primul tren spre *Auschwitz*. Poate fi considerat un început cam dur al călătoriei de anul acesta dar, așa s-au așezat lucrurile. În urmă cu o săptămână nu mă gândeam că voi ajunge să petrec prima noapte în Cracovia urmată de o zi la *Auschwitz*, însă dacă tot a fost să fie Polonia *hub*-ul meu spre Islanda, atunci să fie așa.

07:00

Dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles – în ciuda eforturilor controlorului din tren, am fost transferați într-un autobuz ce

¹ Celor care vor să citească mai multe despre China, locurile și oamenii de acolo, le recomand jurnalul de călătorie „Pierdut în China” (2019).

² Gata de plecare.

merge spre *Oświęcim*. De acolo, din câte-mi aduc eu aminte, va trebui să iau un microbuz până la muzeu.

07:14

Pe aici, în afară de situația din aeroport, când ziceam că au fost trimise două autobuze pentru transferul puținilor pasageri de la bord, în rest, nici urmă de distanțare socială sau măcar de respectare a normelor de care tot vorbește lumea. Controlorii, vânzătorii etc. (cel puțin cei cu care am interacționat eu) au mască mai curând artizanală – confecționată de ei, decât medicală. E clar că lumea, ca și la noi, își dorește să revină la normalitate. Europeanii nu au obediența asiaticilor în fața liderilor și regulilor impuse de aceștia. Pe drept vorbind, la o populație de opt miliarde de locuitori și cu un preț aproximativ de un euro pe mască, în condițiile în care aceasta este, teoretic de unică folosință, e ușor să ne dăm seama de dimensiunea afacerii. Presiunea legislativă vine aici ca un catalizator extraordinar de eficient... dar să las discuțiile astea în seama celor responsabili să le poarte și eu să-mi văd de drumul meu.

08:42

După încă o schimbare a mijloacelor de transport, am ajuns și la *Auschwitz*.

09:24

Din păcate abia pentru 16:30 am găsit bilet de intrare. Faptul că e *weekend*, peste care s-a suprapus virusul – ceea ce a dus la impunerea unui număr maxim de persoane care pot intra în incinta muzeului (regulile sunt reguli – deși muzeul este în aer liber), a făcut să nu găsesc nimic mai devreme (recomandarea e ca biletul să fie achiziționat *online* și de asta totul e ocupat). Cum nu mă grăbesc, e OK, încerc să văd împrejurimile până

